

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/297/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816211018
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3816211018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu J. proti žalovanej: R., o zaplatenie 1.573 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe o určenie neplatnosti zmluvy, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 15Csp/30/2016-102 zo dňa 03. apríla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** proti žalovanej **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.573 eur so zmluvným úrokom 62,93 eur, s úrokom z omeškania 1,10 eur, s úrokom z omeškania 8 % ročne z istiny 1.573 eur od 21.07.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 8 % ročne z nezaplatených úrokov 62,93 eur od 21.07.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Konanie o vzájomnej žalobe žalovanej v časti o určenie, že Zmluva o úvere č. XXXXX zo dňa 29.10.2012 je neplatná, zastavil (výrok II.) a v prevyšujúcej časti vzájomnú žalobu zamietol (výrok III.). O trovách rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania zo žaloby a zo vzájomnej žaloby v rozsahu 100 % (výrok IV.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 29.10.2012 uzavreli účastníci úverovú zmluvu č. XXXXX, ktorou žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver 2.000 eur. Dňa 29.10.2012 došlo k čerpaniu úveru z úverového účtu na bežný účet žalovanej. Z prehľadu splácania do predčasného zosplatenia vyplývajú uhradené splátky od 15.11.2012 do 15.04.2016 v celkovej výške 1.231,27 eur, pričom z tejto sumy bolo započítané na úrok 804,27 eur a na úverovú istinu 427 eur. Z prehľadu omeškaných splátok vyplýva, že žalovaná bola v omeškaní v časti so splátkou splatnou 15.04.2016 a ďalej so splátkami splatnými k 16.05.2016, 15.06.2016, 15.07.2016. Listom zo 17.05.2016 žalobca vyzval žalovanú k zaplateniu omeškaných splátok úveru so súčasným upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru. Listom z 20.07.2016 žalobca oznámil žalovanej predčasnú splatnosť celého úveru, pričom celkový dlh vyčíslil na 1.667,03 eur a vyzval žalovanú na úhradu dlhu do 31.07.2016.

1.2 Vzájomnú žalobu v časti o určenie, že predmetná úverová zmluva je neplatná, zobrala žalovaná späť. Súd prvej inštancie v dôsledku dispozície žalovanej so vzájomnou žalobou podľa § 147 ods. 2 a § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konanie v časti o určenie, že označená zmluva o úvere je neplatná, zastavil.

1.3 Po právnej stránke posúdil súd prvej inštancie predmetný zmluvný vzťah podľa ustanovení § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 53 ods. 1, ods. 6 Občianskeho zákonníka tak, že žalobca uplatnil v konaní práva veriteľa zo zmluvy o úvere, ktorá je svojou povahou zároveň i zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Predmetná úverová zmluva, podľa názoru súdu prvej inštancie, je platným právnym úkonom, keď žalovaná navštívila pobočku banky, žiadala úver, bola si vedomá výšky úveru, výšky mesačnej splátky a doby splácania úveru 10 rokov. Zmluva obsahuje všetky náležitosti zmluvy podľa všeobecných ustanovení o zmluvách, ako i náležitosti podľa § 497 Obchodného zákonníka a aj podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Platby žalovanej, týkajúce sa osobného účtu, ktoré žalovaná namietala, neboli predmetom tohto konania a poplatok za správu úverového účtu 1,99 eur mesačne považoval súd prvej inštancie za primeraný, v súlade s § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom žalobca správne zahrnul tento poplatok do celkovej čiastky, ktorú musí klient zaplatiť. Na námietku žalovanej, že úrok bol neprimerane vysoký, súd prvej inštancie porovnal priemerné úrokové miery z nových úverových zmlúv medzi spotrebiteľmi a bankami počas roku 2012, a to z internetovej stránky www.nbs.sk, pričom zistil, že v štvrtom štvrtroku 2012 boli priemerné úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch nad 5 rokov v sadzbe 13,85 %, teda výška úroku 12,90 % ročne neprekračuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období. Podobne vo vzťahu k RPMN žalovaná okrem všeobecného konštatovania nijako neodôvodnila, v čom by mala byť RPMN stanovená nesprávne. Súd prvej inštancie po prepočítaní RPMN dospel k záveru, že táto náležitosť bola v predmetnej zmluve uvedená správne. Vo vzťahu k chýbajúcemu členeniu jednotlivých splátok v zmluve súd s odkazom na rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, aká časť na úroky a na poplatky. Pokiaľ žalovaná namietala veľkosť písma v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach, podľa názoru súdu prvej inštancie sú zmluva i všeobecné obchodné podmienky voľne čitateľné. V čase uzatvorenia zmluvy požiadavku na veľkosť písma upravoval len § 53c Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí, čo predmetná zmluva spĺňa. Vzhľadom na to, že žalobca uplatňoval len nezaplatenú úverovú istinu a úrok, ktorý bol platne dojednaný v zmluve a neuplatňoval žiadne nároky vyplývajúce zo všeobecných obchodných podmienok (aj zosplatenie úveru bolo dojednané priamo v zmluve), nemala právny význam v tomto spore ani polemika žalovanej o jej neoboznámení so všeobecnými obchodnými podmienkami. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru súd prvej inštancie uviedol, že žalovanej bola doručená výzva pred zosplatením, bola upozornená na túto možnosť a bol teda dodržaný postup podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

1.4 V časti o určení, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení, keďže žalovaná súčasne vzájomnou žalobou uplatňovala nárok na zaplatenie sumy 524,45 eur ako bezdôvodného obohatenia. Súd v každom konaní, v ktorom koná či už o nároku veriteľa voči spotrebiteľovi alebo o nároku spotrebiteľa voči veriteľovi, rieši ako predbežnú otázku, či je zmluva uzatvorená platne, resp. či je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. V časti o zaplatenie uvedenej sumy 524,45 eur ako bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur súd prvej inštancie vzájomnú žalobu zamietol. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bola povinná v každej splátke zaplatiť len pomernú časť istiny v sume 16,67 eur a takto bola ku dňu podania žaloby (19.08.2016) povinná zaplatiť 46 splátok po 16,67 eur, teda sumu 766,82 eur, pričom zaplatila už 1.291,27 eur, teda na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie v sume 524,45 eur ako rozdiel medzi zaplatenou sumou a sumou, ktorú bola žalovaná povinná žalobcovi splatiť. Súd prvej inštancie z dôvodov uvedených vyššie nepovažoval úver za bezúročný a bez poplatkov a predčasné zosplatenie považoval za platný právny úkon, teda na strane žalobcu nemohlo vzniknúť žiadne bezdôvodné obohatenie.

1.5 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojitosti s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal vo veci jeho žaloby, ako aj vzájomnej žaloby plný úspech, preto mu prináleží náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti uvedenému rozsudku vo všetkých jeho výrokoch podala žalovaná včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) CSP. Podľa nej prvoinštančný súd odignoroval rozsiahlu judikatúru vnútroštátnych súdov a Súdneho dvora EÚ, keď v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, medzinárodnými dohovormi, judikatúrou EÚ nepriznal žalovanej ochranu, ktorá

jej zo zákona prináleží. Citovala článok 38 Charty základných práv Európskej únie, článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, viaceré články smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách i ustanovenia vnútroštátneho práva. Napadnutý rozsudok podľa žalovanej zaviazal spotrebiteľa na zaplatenie nároku, pochádzajúceho zo zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky. Odkázala pritom na viaceré ustanovenia zmluvy, ktoré považuje za neprijateľné zmluvné podmienky (napr. odkaz na všeobecné obchodné podmienky, rozhodcovská doložka, klauzula o anuitných splátkach a o spôsobe ich započítavania, predčasné zosplatnenie celej istiny úveru, poplatky za upomienky, vyhlásenie klienta, že nemá osobitný vzťah k banke). Poukázala na to, že súd je povinný skúmať neprijateľné podmienky úverovej zmluvy z úradnej povinnosti a zabezpečiť najvyšší stupeň ochrany spotrebiteľa, aby nebol neprijateľnými podmienkami viazaný. Žalovaná má za to, že na základe uvedených skutočností bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považuje za správny. Odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné v plnom rozsahu.

4. Žalovaná v ďalšom písomnom vyjadrení zdôraznila, že je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali. To osobitne platí, ak zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. V tomto prípade je povolaným orgánom štátu súd, ktorý prihliadne na eurokonformný výklad európskeho spotrebiteľského práva. Navyiac, výklad v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv musí byť vždy v prospech spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Poskytnutý jej bol úver bol vo výške 2.000 eur, do 19.08.2016 (do podania žaloby) zaplatila spolu 1.291,27 eur. Splácanie úveru bolo dohodnuté na dobu 10 rokov (do 17.10.2022) a táto doba neuplynula, pričom výška splátky mesačne bola dohodnutá 29,82 eur. Na základe toho, že podľa zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, mesačná splátka sa vypočíta takto: $2.000 \text{ eur} : 120 \text{ (mesiacov)} = 16,67 \text{ eur}$, takže ku dňu podania žaloby (do 19.08.2016) malo byť zaplatených 46 splátok po 16,67 eur, spolu suma 766,82 eur. Keďže už žalobcovi zaplatila 1.291,27 eur, po odpočítaní 766,82 eur vznikol preplatok 524,45 eur, ktorý sa považuje za bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu. Neskôr žalovaná predložila odpoveď Odboru ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na jej žiadosť o posúdenie platnosti úverovej zmluvy č. XXXXX zo dňa 29.10.2012 (t. j. úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania), podľa ktorej zo zmluvy nie je zrejmé, akú časť zo splátky predstavuje úrok a akú časť istina. Odplata je neprimeraná, pretože podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného ustanovenia považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Neprijateľné sú podľa tejto odpovede aj rozhodcovská doložka a poplatok za správu úveru (keďže ide o poplatok za administratívnu agendu, ktorá slúži len záujmom dodávateľa).

5. Žalobca v písomnej reakcii na podanie žalovanej uviedol, že vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky nekorešponduje s rozhodnutiami Súdneho dvora, ani s aktuálnymi rozhodnutiami slovenských súdov a navyše je v rozpore aj s vyjadrením vlády Slovenskej republiky k prejudiciálnemu konaniu na Súdnom dvore vo veci C-42/15, v ktorom sa riešila otázka splnenia zákonných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Aj podľa stanoviska Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.04.2017 vo svetle rozsudku Súdneho dvora vo veci C-42/15 nemožno v rámci náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žiadať ku každej položke - istine, úroku, poplatkom - presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu. Úverová zmluva, z ktorej plnenie bolo predmetom žaloby, podľa žalobcu spĺňa všetky zákonné náležitosti.

6. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na základe včas podaného odvolania žalovanej preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

7. Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že žalovaná síce uviedla v odvolaní odkaz na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) CSP, avšak vecne odôvodnila odvolanie len neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Odvolací súd k tomu uvádza, že súd síce má povinnosť

v záujme ochrany spotrebiteľa zaoberať sa neprijateľnosťou zmluvných podmienok ex offio (teda aj bez návrhu), avšak týka sa to - s výnimkou osobitných konaní zameraných na tzv. abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských veciach - len takých potenciálne neprijateľných zmluvných podmienok, z ktorých dodávateľ vyvodzuje v žalobe nejaké nároky voči spotrebiteľovi. Inými slovami povedané, ak by aj zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, avšak dodávateľ nežiada od spotrebiteľa plnenia (platby) vyplývajúce z takýchto neprijateľných podmienok, neprináleží súdu v konaní o zaplatenie vyhlásovať neprijateľnosť takýchto zmluvných podmienok. Pokiaľ v preskúmvanej veci žalovaná v odvolaní (rovnako ako už v konaní pred súdom prvej inštancie vo vzájomnej žalobe) poukazovala na neprijateľnosť odkazu na všeobecné obchodné podmienky, rozhodcovskej doložky, či poplatkov za upomienky, niektoré z týchto zmluvných podmienok skutočne môžu byť považované za neprijateľné, avšak vzhľadom k tomu, že žalobca uplatňoval v konaní len zaplatenie istiny a úrokov, ktoré boli dohodnuté priamo v zmluve (nie vo všeobecných obchodných podmienkach), v konaní o žalobe žalobcu súd nemohol tieto zmluvné podmienky preskúmať. Tieto zmluvné podmienky nemohli byť ani dôvodom žalovanou tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve by síce za určitých okolností mohlo byť dôvodom neplatnosti zmluvy ako celku (aj keď žalovaná vzala žalobu v časti o určenie neplatnosti zmluvy späť, posúdenie otázky platnosti zmluvy zostalo súčasťou konania o žalobe a o vzájomnej žalobe ako predbežná otázka), v prejednávanej veci však nešlo o takýto extrémny prípad: Zmluvné podmienky, ktoré mohli byť potenciálne neprijateľné, boli oddeliteľné od zostatku zmluvy (rozhodcovská doložka, všeobecné obchodné podmienky, poplatky za upomienky), nemenili podstatu zmluvy ako dvojstranného prejavu vôle, teda nemohli priamo ovplyvniť platnosť zmluvy.

8. Pokiaľ žalovaná namietala spôsob započítania splátok, odvolací súd uvádza, že anuitné započítavanie (t. j. také, pri ktorom sa z každej splátky časť započíta na istinu a časť na úroky, pričom podiel splácania istiny v každej splátke sa postupne zvyšuje - pri prvých splátkach je vyšší podiel splácania úroku a pri posledných splátkach je vyšší podiel splácania istiny) je štandardom, ktorý žiaden právny predpis nezakazuje (naopak, zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch aj v súčasnosti počíta s takouto formou splácania v ustanoveniach § 7 ods. 33 až 35).

9. Podobne ani predčasné zosplatenie úveru samo osebe nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže ho priamo predpokladá (aj pri spotrebiteľských zmluvách) ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V preskúmvanej veci žalobca dodržal všetky podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ako ich stanovuje citované ustanovenie, t. j. žalovaná bola v omeškaní so zaplatením splátky dlhšie ako tri mesiace (konkrétne bola v omeškaní s úhradou podstatnej časti splátky splatnej 15.04.2016), pričom bola výzvou zo 17.05.2016 upozornená na uplatnenie práva žalobcu zosplatiť celý úver v lehote viac ako 15 dní. Mimoriadne (predčasné) zosplatenie úveru k 20.07.2016 teda nemožno považovať za neplatný právny úkon.

10. V odvolacom konaní žalovaná v dodatočnom podaní poukázala na to, že v zmluve absentovalo vyjadrenie spôsobu započítania splátok, teda rozčlenenie splátok na istinu, úroky a poplatky, k čomu predložila aj vyjadrenie Odboru ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. K tomu odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová, ktorý záväzne interpretuje príslušné ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ktorá bola do slovenského právneho poriadku implementovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) tak, že ustanovenia čl. 10 ods. 2 v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil vo svojej vnútroštátnej právnej úprave povinnosť vo forme amortizačnej tabuľky priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. V súlade so zásadou eurokonformného výkladu vnútroštátnej právnej úpravy je potom potrebné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) vykladať tak, že sa v tomto ustanovení nepožaduje, aby každá splátka bola rozčlenená na časti, ktoré budú započítané na istinu, na úroky a na poplatky, ale že sa tu požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku, počet a termíny splátok, pričom v splátkach má byť započítaná nielen istina, ale aj úroky a poplatky (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017). Absencia rozdelenia splátok na istinu, úroky a poplatky teda nie je dôvodom, pre ktorý by bolo možné považovať spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

11. Napokon žalovaná namietala aj neprijateľnosť poplatku za správu úveru. K tomu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že aj tento poplatok priamo predpokladá ustanovenie § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pričom ide v zásade o poplatok za poskytnutie úveru podľa § 499 Obchodného zákonníka (žiaden ďalší poplatok za poskytnutie úveru žalobca v zmluve nepožadoval). Žalobca správne zahrnul tento poplatok do celkovej čiastky, ktorú musí klient zaplatiť (a tým aj do výpočtu RPMN) a ani výšku tohto poplatku (1,99 eur mesačne) nemožno považovať za neprimeranú. Z prehľadu splácania a ani z histórie transakcií na úvere, ktoré predložil žalobca, nevyplýva, že by žalobca započítaval mesačné platby žalovanej na akékoľvek poplatky (t. j. ani na poplatok za správu úveru) - z týchto listín vyplýva, že mesačné splátky započítaval len na istinu a na úrok. Podľa týchto listín z celkovej sumy 1.231,27 eur, ktorú žalovaná zaplatila do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, započítal žalobca na istinu 427 eur a na úroky 804,27 eur. Pri anuitnom splácaní je prirodzené (ako už bolo uvedené vyššie), že na začiatku splácania sa započítava väčšia časť splátky na úrok, až postupne sa podiel úroku znižuje a zvyšuje sa podiel istiny. Odvolací súd však považuje za potrebné uviesť, že pri riadnom splácaní počas obdobia 10 rokov by celková čiastka, ktorú by žalovaná zaplatila, predstavovala 3.817,20 eur. Vyhlásením predčasnej splatnosti úveru sa žalobca pripravil o úrok za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti, v dôsledku čoho sa celkové plnenie, požadované od žalovanej, znížilo na 2.867,20 eur (z toho 1.231,27 eur už zaplatila a 1.573 eur + 62,93 eur má podľa napadnutého rozsudku zaplatiť na istine a úroku do zosplatenia; v tomto výpočte nie sú zahrnuté úroky z omeškania, ktoré sú však zákonnou sankciou za nezaplatenie peňažného nároku včas). Pri takomto započítavaní, ktoré vyplýva z listín predložených žalobcom, bola k 15.04.2016 (a rovnako v deň vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) nesplatená istina 1.573 eur. Žalovaná tieto listiny, predložené žalobcom, nespochybnila. Jej splnomocnená zástupkyňa na pojednávaní dňa 09.02.2017 uvádzala rôzne celkové sumy, ktoré údajne žalovaná žalobcovi zaplatila (1.573 eur, 1.013,88 eur), napokon však potvrdila sumu 1.231,27 eur, ktorá vyplýva aj z oboch listín predložených žalobcom.

12. Pri splátkach, ktoré boli splatné pred vyhlásením predčasnej splatnosti (t. j. k 15.04.2016, k 16.05.2016, k 15.06.2016 a k 15.07.2016), a ktoré žalovaná nezaplatila, žalobca pri uplatňovaní svojho nároku oddelil istinu (tú uplatňoval ako súčasť celej dlžnej istiny zosplateného úveru vo výške 1.573 eur) a zmluvný úrok (ktorý uplatňoval vo výške 62,93 eur). Treba však zdôrazniť, že ide o zmluvný úrok do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Po vyhlásení predčasnej splatnosti už žalobca správne zmluvný úrok neuplatňoval.

13. Aj vo vzťahu k ostatným námietkam žalovanej (ktoré síce priamo neuviedla v odvolaní, ale vznášala ich v priebehu konania pred súdom prvej inštancie) sa odvolací súd zhoduje so súdom prvej inštancie a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie - najmä pokiaľ ide o správnosť výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmluve a o výšku zmluvného úroku. K výške odplaty, ktorú žalovaná v odvolacom konaní v písomnom vyjadrení s odkazom na stanovisko Odboru ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky označila za neprimeranú, odvolací súd uvádza, že nie je zrejmé, ako (akým výpočtom, resp. porovnaním akých hodnôt) dospela žalovaná (prípadne uvedený odbor Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) k záveru, že odplata podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zakazovalo odplatu vo výške, ktorá podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Odvolací súd poukazuje na porovnanie, ktoré urobil súd prvej inštancie a z ktorého vyplýva, že odplata v preskúmvanej veci nielenže podstatne neprevyšovala, ale ani nedosahovala výšku odplaty obvykle požadovanú na finančnom trhu za porovnateľné spotrebiteľské úvery v danom období (a to isté sa týka aj porovnania RPMN za predmetný úver poskytnutý žalobcom žalovanej s priemernou RPMN).

14. Všetky vyššie uvedené dôvody viedli odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej je nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Zmluvu o úvere č. XXXXX zo dňa 29.10.2012 nemožno považovať za neplatnú, ani spotrebiteľský úver, poskytnutý žalovanej na základe tejto zmluvy, nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z toho potom vyplýva, že ak bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.000 eur a ona žalobcovi doposiaľ vrátila 1.231,27 eur, nemohlo dôjsť na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu (a to ani v prípade, ak by zmluva bola neplatná, úver bezúročný a bez poplatkov a aj predčasné zosplatenie by bolo neplatné - ani v takom prípade by sa vrátenie sumy do výšky poskytnutej istiny nemohlo považovať za bezdôvodné

obohatenie, aj keby toto vrátenie bolo predčasné, teda aj keby žalovaná teoreticky mala možnosť vracať istinu v dohodnutých splátkach).

15. Žalovaná v odvolaní uviedla, že ho podáva okrem iného aj proti výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie o vzájomnej žalobe v časti o určenie, že Zmluva o úvere č. XXXXX zo dňa 29.10.2012, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, je neplatná, zastavené. Neuviedla však žiadne vecné dôvody, pre ktoré tento výrok napáda. Zo spisu vyplýva, že splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 03.04.2017 výslovne uviedla, že berú vzájomnú žalobu späť v časti petitu, kde žiadali, aby súd určil, že predmetná zmluva je neplatná. Tento prejav vôle nemožno interpretovať inak než čiastočné späťvzatie vzájomnej žaloby v tejto časti, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď v rozsudku výrokom II. (ktorý má povahu uznesenia) konanie v späťvzatej časti zastavil. Keďže žalovaná odvolanie proti tomuto výroku nijako nezdôvodnila, odvolací súd (viazaný nielen rozsahom, ale aj dôvodmi odvolania) nemohol tento výrok bližšie preskúmať.

16. V odvolacom konaní mal plný úspech žalobca, preto mu odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej odvolateľke (žalovanej) nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).